

rozhodnutí mají na zřeteli případy, kde pohledávky z veřejných dávek nebyly v knihách vůbec zapsány, kdežto v souzeném případě šlo o pohledávku, pro kterou bylo již v době přede dnem poznámky o uděleném příklepu knihovně vloženo zástavní právo, takže bylo podle § 209 druhý odstavec ex. ř. povinností exekučního soudu, by stěžovatelku předvolal k rozvrhovému roku jako zástavní věřitelku, nikoli jen jako veřejný orgán v § 172 čís. 1 ex. ř. naznačený. Jaké pořadí přísluší pohledávkám stěžovatelky, o tom bude lze rozhodnouti teprve podle výsledků nového jednání podle § 214 ex. ř.

Útraty dovolacího rekursu nebyly přisouzeny, ježto pravoplatným příklepem byla exekuce skončena a v rozvrhovém řízení nelze náklady opravných prostředků přisuzovati (Rozhodnutí čís. 3386, 3702, 4966, 5367 sb. n. s.).

Čís. 9960.

Nuzný manžel nemá proti manželce nárok na výživné.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, Rv I 640/29).

Žalobu, již se domáhal manžel na manželce placení výživného procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Podle zákona nepřísluší žalobci proti jeho manželce nárok na výživu. Podle § 44 obč. zák. jsou sice manželé povinni navzájem si pomáhati, avšak povinnosti ty jsou určeny v §§ 89—92 obč. zák. Podle § 91 obč. zák. má manžel povinnost starati se o slušnou výživu manželky, naproti tomu podle § 92 obč. zák. manželka povinnosti takové nemá. Na to bylo již poukázáno výslovně při vyjednáváním o vydání obecného obč. zákoníka. Podle těchto ustanovení nemá žalobce nárok na výživné. Že tu je smluvní nárok, žalobce ani netvrdí. Žalobce nemůže se odvolávati ani na ustanovení § 796 obč. zák., ježto ustanovení to se vztahuje na dědictví a žalovaná jest dosud na živu. Ani ustanovení § 1264 obč. zák. nelze použiti, poněvadž tu nejde o rozvod. Avšak nelze ani z tohoto ustanovení dovozovati, že žalobce má nárok na přiměřenou výživu, ježto i v tomto ustanovení se uvádí, že nevinná strana má podle okolností nárok na výživu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalobní nárok se opírá výslovně o ustanovení §§ 44, 90, 796 a 1264 obč. zák. Právem poukázal první soud k tomu, že z těchto zákonných ustanovení nelze odvoditi nárok potřebného manžela na poskytování výživy manželkou. Povinnosti manželů navzájem (§ 44 obč. zák.) jsou blíže určeny v §§ 89 až 92 obč. zák. Povinnost poskytovat výživu ukládá se v § 90 obč. zák. jen manželu proti manželce, podle § 92 obč. zák. však nikoliv manželce proti manželu. Ustanovení § 796 obč. zák. a § 1264 obč. zák. nelze použiti na tento případ, jak první soud správně uvedl. Proto se v tomto směru poukazuje na jeho vhodné odůvodnění.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odkazuje se na správné důvody nižších stolic s tím podotknutím, že, i když se vezme v úvahu možnost dospěti logickým pochodem (indukcí) k rozšiřujícímu výkladu § 796 obč. zák. tak, že by se uznalo, že lze i mimo případ dědictví (mezi živými) manželé přiznati výživné proti manželce, byť snad i jen nezbytné, nutné (§ 1481 obč. zák.), tedy by to rozhodně nebyl případ žalobcův, neboť § 796 odvolává se na § 759 a odpírá tedy právo, jež zřizuje, manželé ze své viny rozvedenému, a musila by se tedy zkoumati otázka, zda se žalobce neprovinil tak, že by manželka měla důvod k rozvodu (§ 109 obč. zák.), ale toto zkoumání nemohlo by již podle toho, co žalobce sám již v žalobě byl nucen na sebe uvést, dopadnouti v jeho prospěch. Ostatní předpisy, jichž se dovolává (§ 44, 90, 1264), neposkytují však vůbec možnost uvalení vyživovací povinnosti na manželku ve prospěch manžela žádným přípustným způsobem výkladu.

Čís. 9961.

Platil-li ten, kdo jest povinen k plnění opětujičích se dávek (výživného), jen z omylu (vyvolaného početní chybou ve výroku exekučního titulu) splatné částky přes skutečný nárok oprávněného, nemá toto z omylu konané plnění právní povahu skutečnosti, která svým hmotně-právním účinkem způsobila poměrné zrušení nároku oprávněného na opětujičící se dávky za další dobu. Povinný může se tu sice podle § 1431 (1435) obč. zák. domáhati vrácení toho, co omylem přeplatil, nemůže se však důvodně žalobou podle § 35 ex. ř. domáhati, by exekuce na opětujičící se dávky za další dobu byla prohlášena nepřipustnou.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, Rv I 1272/29.)

Proti žalobci byla jeho manželkou vedena exekuce k vydobytí výživného. Tvrdě, že vyživovací splátky přeplatil, domáhal se manžel na manželce, by bylo uznáno právem, že nárok žalované na placení výživného za dobu od 1. dubna 1927 do 30. září 1928 zaplacením zanikl. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Jde jen o otázku, zda žalobcovo plnění na výživné žalované, pokud přesahovalo měsíční příspěvky 182 Kč, lze považovati za skutkové okolnosti, rušící nárok žalované na další výživné, přiřčené jí rozsudkem ze dne 3. dubna 1923. Nelze o tom pochybovati, že se žalobcovo plnění žalované dělo v této době jen z právního důvodu výživného a jen na základě rozsudku ze dne 3. dubna 1923 a že žalovaná jen z tohoto práv-